

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่ไม่ให้เปิดเผย มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือ เพื่อศึกษาถึงแนวคิดเกี่ยวกับสิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัวและความจำเป็นในการมีกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พัฒนาการของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลทั้งระบบกฎหมายไทยและต่างประเทศ และปรับปรุงกฎหมายเพื่อให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในระบบกฎหมายไทยมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

5.1 บทสรุป

โลกยุคปัจจุบันคือยุคแห่งข้อมูลข่าวสาร ถึงกับมีคำกล่าวที่ว่า "ข้อมูลข่าวสารคือ อำนาจ (Information is Power)" องค์กรธุรกิจต่างๆ ต่างแสวงหาและพยายามเก็บรวบรวมข้อมูล ที่เอื้อประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจของตน โดยเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับลูกค้าหรือผู้บริโภค ถือเป็นฐานข้อมูลที่มีความสำคัญยิ่งต่อการดำเนินธุรกิจ

ขณะเดียวกัน องค์กรหรือหน่วยงานของรัฐก็ได้เก็บข้อมูลต่างๆ ไว้เป็นจำนวนมากเช่นกัน โดยเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับประชาชน ซึ่งโดยหลักแล้วก็คงเก็บไว้เพื่อให้บริการประชาชนคนนั้นๆ หรือว่าเพื่อวัตถุประสงค์อันเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะส่วนรวม

ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่าข้อมูลที่องค์กรธุรกิจหรือหน่วยงานของรัฐ ทำการจัดเก็บเพื่อวัตถุประสงค์ต่างๆ ของตนนั้น อาจถือได้ว่าส่วนใหญ่เป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบุคคล เช่น ธนาคารเก็บข้อมูลหรือประวัติทางการเงิน บริษัทบัตรเครดิตเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิต กรมทะเบียนราษฎรเก็บข้อมูลการเกิดการตาย กรมทะเบียนการค้าเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการถือหุ้น ในบริษัทของบุคคลต่างๆ โรงพยาบาลหรือคลินิกเก็บข้อมูลประวัติคนไข้ ตำรวจเก็บข้อมูลประวัติอาชญากร โรงเรียนเก็บประวัติการศึกษา ร้านให้เช่าวิดีโอเก็บชื่อที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์

ดังที่กล่าวแล้วว่า "ข้อมูลข่าวสาร คือ อำนาจ" การมุ่งขวนขวายหาข้อมูลย่อมจะส่งผลต่อบุคคลผู้เป็นเจ้าของข้อมูล (Data Subject: คำว่า "เจ้าของข้อมูล" นี้อาจไม่ตรงความหมายนัก ซึ่งบางคนก็เห็นว่าน่าจะใช้คำว่า "ผู้ทรงสิทธิ์ในข้อมูล" หรือใช้คำอื่นใดที่สื่อความหมายได้ตรงกว่านี้) นั้นไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เช่น ธนาคารเก็บประวัติทางการเงินลูกค้าก็อาจใช้เพื่อตัดสินใจในการให้สินเชื่อแก่ลูกค้าคนดังกล่าว โรงพยาบาลหรือคลินิกเก็บข้อมูลประวัติคนไข้ไว้เพื่อใช้ในการรักษาคนไข้ ตำรวจเก็บข้อมูลอาชญากรเพื่อติดตามมาลงโทษกรรมทะเบียนการค้าเก็บข้อมูลการถือหุ้นในแต่ละบริษัท เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถเข้าตรวจสอบได้เมื่อเป็นเช่นนี้ความถูกต้อง ความครบถ้วน ความเป็นปัจจุบันของข้อมูล หรือบางข้อมูลอาจต้องการความลับด้วยย่อมมีความจำเป็น เนื่องจากหากข้อมูลมีความผิดพลาดประการใดดังกล่าวแล้วนั้น อาจส่งผลกระทบต่อผู้เป็นเจ้าของข้อมูลได้

นอกจากนี้ ในปัจจุบันองค์กรหรือหน่วยงานต่างๆ นิยมเก็บข้อมูลไว้ในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ เพื่อความสะดวกในการใช้และการปฏิบัติงาน อีกทั้งเพื่อลดต้นทุนในการดำเนินธุรกิจ แต่ด้วยธรรมชาติหรือลักษณะของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลง เพิ่มเติม สูญหาย หรือถูกทำลายได้ง่ายและยากแก่การตรวจพบ ร่องรอย และการเปิดเผยหรือเผยแพร่ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นก็ทำได้ง่าย และกว้างขวาง ทำให้การผิดพลาดและความเสียหายที่จะเกิดขึ้นจากการใช้ข้อมูลดังกล่าว เกิดได้ง่ายขึ้น ถ้ามีระบบการจัดเก็บ การรักษาความปลอดภัย หรือการใช้การเปิดเผยที่ไม่ดีพอ

เนื่องจากความสำคัญของข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวแล้วข้างต้น ทำให้ในปัจจุบันมีหลายประเทศ ออกกฎหมายมาคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เนื่องจากเล็งเห็นความสำคัญของข้อมูลส่วนบุคคลว่า หากมีขั้นตอน หรือวิธีการที่ดำเนินการเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลอย่างไม่เหมาะสมแล้ว ย่อมส่งผลกระทบต่อผู้เป็นเจ้าของข้อมูลดังกล่าวอย่างมากด้วยเล็งเห็นความสำคัญของการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล สหภาพยุโรปโดยสภายุโรปได้ออก Directive 95/46/EC ที่กำหนดเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองปัจเจกบุคคล เกี่ยวกับการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล และการส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลทั้งภายใน และนอกกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 1995 โดยกำหนดให้ประเทศสมาชิกต้องปรับเปลี่ยนกฎหมายภายในเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลให้เป็นไปตาม Directive ดังกล่าวภายในปี 1998 นอกจากนี้ ไม่ว่าจะป็นองค์การสหประชาชาติ องค์การเพื่อความร่วมมือและพัฒนาเศรษฐกิจ (OECD) ก็ได้ออกกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเช่นกัน

ประเทศไทยได้เล็งเห็นความสำคัญ ของการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ดังจะเห็นได้จากในปัจจุบันได้มีกฎหมาย และร่างกฎหมายหลายฉบับ ที่กำหนดเกี่ยวกับ

การให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไว้อย่างชัดเจน เช่น พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ซึ่งให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ที่อยู่ในความครอบครองขององค์กรหรือหน่วยงานของรัฐ กฎหมายการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต ที่กำหนดเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจข้อมูลเครดิต

ประเทศไทยเริ่มให้ความสำคัญการกับให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมากขึ้น อาจเป็นเพราะประเทศไทยเริ่มมีความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีและสารสนเทศมากขึ้น ประกอบกับประเทศไทยเป็นประเทศเสรีประชาธิปไตย ไม่ว่าจะเป็นระบบการเมืองการปกครอง สังคม และเศรษฐกิจ ฯลฯ ซึ่งทำให้ประชาชนในประเทศไทยมีสิทธิเสรีภาพอย่างเต็มที่ จึงเป็นเหตุให้ข้อมูลส่วนบุคคลที่องค์กรหรือหน่วยงานต่างๆ เก็บไว้มีการถ่ายโอน รั่วไหลไปสู่องค์กร หรือหน่วยงานอื่น ซึ่งส่งผลให้บุคคลที่เป็นเจ้าของข้อมูลถูกละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวได้ แม้ประเทศไทยจะมีกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลอยู่บ้าง แต่ก็ยังไม่ครอบคลุมได้ทั้งหมด ซึ่งขณะนี้ก็ไม่ได้ให้การคุ้มครองตามหลักเกณฑ์สากลอย่างถูกต้องและครบถ้วนเท่าที่ควรจะเป็น

จากการศึกษาในบทที่ผ่านมาข้างต้น ผู้ศึกษา พบว่า ประเทศที่พัฒนาแล้วต่างๆ ในโลกให้ความสำคัญกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นอย่างมาก เนื่องจากนานาประเทศต่างแข่งขันกันพัฒนาเทคโนโลยีและสารสนเทศของตน จนทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลในบริษัทหรือหน่วยงานที่บริษัทหรือหน่วยงานต่างๆ จัดทำและเก็บรักษาไว้ เกิดการรั่วไหลออกนอกบริษัทหรือหน่วยงาน ไม่ว่าจะโดยเพราะเหตุการณ์โอนข้อมูลระหว่างสาขาของบริษัทหรือหน่วยงาน หรือจะเป็นเพราะเหตุใดก็ตาม นอกจากนี้ ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีเป็นสาเหตุให้บุคคลที่ได้ชื่อว่าเป็นบุคคลสาธารณะถูกรุกล้ำความเป็นส่วนตัว ซึ่งศาลของต่างประเทศ เช่น ประเทศอังกฤษ ถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลซึ่งเป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่ไม่ให้เปิดเผย

การที่ประเทศไทย ได้เริ่มเข้าสู่ยุคแห่งข้อมูลข่าวสาร และได้มีการพัฒนาเทคโนโลยีและสารสนเทศ จึงอาจเป็นเหตุให้ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลถูกรุกล้ำความเป็นส่วนตัว จนกลายเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลได้ แม้ประเทศไทยจะมีกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองแก่ข้อมูลส่วนบุคคลอยู่บ้างดังที่ได้ศึกษามาในบทข้างต้น แต่ก็ยังไม่ครอบคลุมทั้งระบบและไม่ครอบคลุมทั้งหมด นอกจากนี้การให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามกฎหมายฉบับต่างๆ ที่มีอยู่ในขณะนี้ก็ไม่อาจให้ความคุ้มครองตามหลักเกณฑ์สากลอย่างถูกต้องและครบถ้วนอย่างเท่าที่ควรจะเป็น

กฎหมายของไทยที่ให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เห็นได้ชัดเจนมากที่สุดคือ พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540 แม้กฎหมายฉบับนี้

จะมีบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองแก่ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล แต่ก็ก็เป็นเพียงการให้ความคุ้มครองแก่ข้อมูลส่วนบุคคลที่มีอยู่ในความครอบครองของหน่วยงานของรัฐเท่านั้น มิได้มีบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองครอบคลุมไปถึงข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครองของบริษัทหรือหน่วยงานเอกชนแต่อย่างใด และพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ.2545 เป็นกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองแก่ข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครองขององค์กร และหน่วยงานเอกชน แต่ก็ไม่ได้อยู่ในความครอบครองขององค์กรหรือหน่วยงานเอกชนทั้งหมด เป็นกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองแก่ข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับสถานะทางการเงินของบุคคลที่ต้องการขอสินเชื่อที่อยู่ในความครอบครองของสถาบันการเงินเท่านั้น

ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว ว่าปัจจุบันประเทศไทยได้ให้ความสนใจกับการรับรองคุ้มครองข้อมูลข่าวสารต่างๆ มากขึ้น โดยเฉพาะการให้ความคุ้มครองแก่ข้อมูลส่วนบุคคล ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครองของหน่วยงานหรือองค์กรภาครัฐ หรืออยู่ในความครอบครองของหน่วยงานหรือองค์กรเอกชนก็ตาม สาเหตุที่กล่าวเช่นนั้นก็เพราะ ในขณะนี้หลายภาคส่วนของประเทศไทยได้พยายามศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล โดยการศึกษาค้นคว้าทั้งจากหลักเกณฑ์การให้ความคุ้มครองขององค์กรระหว่างประเทศ และจากหลักเกณฑ์การให้ความคุ้มครองของประเทศต่างๆ และจากสภาพปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในประเทศเหล่านั้น รวมทั้งประเทศไทยด้วย

สำหรับการให้ความคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัวในต่างประเทศ ได้เพิ่มความสำคัญมากขึ้น อันเป็นผลมาจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology) โดยเฉพาะประสิทธิภาพในการประมวลผล และสืบค้นข้อมูลของระบบคอมพิวเตอร์ทำให้จำเป็นต้องมีกฎหมายที่ใช้บังคับควบคุมเกี่ยวกับการเก็บรวบรวมและการดำเนินการต่างๆ เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลกฎหมายฉบับแรกที่ถูกยกร่างขึ้นเพื่อใช้บังคับควบคุมในเรื่องนี้ คือ กฎหมายของ The Land of Hesse ค.ศ. 1970 ของประเทศเยอรมัน ซึ่งต่อมาได้มีกฎหมายลักษณะเดียวกันนี้ในประเทศอื่นๆ ออกตามมาเริ่มจากกฎหมายของประเทศสวีเดน ในปี ค.ศ. 1973 กฎหมายของสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 1974 กฎหมายระดับสหพันธรัฐเยอรมัน กฎหมายของประเทศฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1978

นอกจากนี้ ยังมีองค์การระหว่างประเทศ 2 องค์กรที่ได้ออกกฎหมายสำคัญๆ เกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล กล่าวคือที่ปรึกษาแห่งสหภาพยุโรป (The Council of Europe) ได้ออกมติที่ประชุมเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลโดยอัตโนมัติ (Convention for the Protection of Individual with regard to the Automatic Processing of Personal Data) ในปี ค.ศ. 1981 และองค์กรเพื่อการปฏิรูปเศรษฐกิจ

และการพัฒนา (The Organization for Economic Cooperation and Development -OECD) ได้ออกคู่มือเกี่ยวกับนโยบายการคุ้มครองและปัญหาของข้อมูลส่วนบุคคล (Guidelines Governing the Protection of Privacy and Transborder Data Flows of Personal Data) ซึ่งกฎเกณฑ์ทั้งสองฉบับนี้ ได้กำหนดกฎเกณฑ์เฉพาะเพื่อให้บังคับกับการดำเนินการใดๆ เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์โดยวางหลักการสำคัญไว้ว่า ข้อมูลส่วนบุคคลต้องได้รับการคุ้มครองที่เหมาะสมในทุกขั้นตอนตั้งแต่การเก็บรวบรวม การเก็บรักษา และการเปิดเผย

ปัจจุบัน เนื่องจากข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลนั้น นอกจากจะมีผลกระทบต่อสิทธิส่วนบุคคลแล้ว อาจมีผลกระทบต่อผู้อื่นได้อีกหลายทาง เช่น อาจจะมีผลเกี่ยวข้องกับชีวิตและความปลอดภัยของบุคคล เนื่องจากการที่รู้ว่าบุคคลดังกล่าวอยู่ที่ไหน มีการใช้จ่ายเงินอย่างไร ไปที่ไหนบ้าง มีทรัพย์สินอะไรบ้าง ย่อมทำให้คาดเดาถึงพฤติกรรมและการกระทำของบุคคลดังกล่าว ตลอดจนถึงผู้ที่บุคคลนั้นเข้าไปเกี่ยวข้องได้ง่ายในการปองร้าย หรือทำให้เสียชื่อเสียง นอกจากนี้ข้อมูลส่วนบุคคลยังเป็นข้อมูลที่สำคัญในเชิงธุรกิจ เช่น ลักษณะและกลุ่มเป้าหมายในการนำเสนอสินค้าและบริการ ยิ่งไปกว่านั้นข้อมูลส่วนบุคคลยังเป็นสิ่งที่ใช้ในการตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่และใช้เป็นหลักฐานในการเรียกร้องสิทธิตามกฎหมาย ซึ่งสามารถสรุปปัญหาได้ดังนี้

- ปัญหาข้อจำกัดของการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล
- ปัญหาหน่วยงานของรัฐมีอำนาจอย่างกว้างขวางในการขอประมวลผลจากการจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของหน่วยงานเอกชน
- ปัญหาการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลขององค์กรหรือหน่วยงานเอกชนที่อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมาย
- ปัญหาการกำหนดขอบเขตและระบุนประเภทของข้อมูลส่วนบุคคล

ซึ่งปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ หากได้มีการวิเคราะห์และเปรียบเทียบกับประเทศที่มีการพัฒนากฎหมายคุ้มครองส่วนบุคคลที่ได้ตราขึ้นเป็นหลักกฎหมาย และมีการบังคับใช้ชัดเจนแล้ว สามารถนำมาปรับใช้และปรับปรุงกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของไทย เพื่อให้กฎหมายของไทยบังคับใช้เป็นสากล

5.2 ข้อเสนอแนะ

1. การพัฒนาทางเทคโนโลยี และการละเลยการพัฒนากฎหมาย เพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกลายเป็นข้อบกพร่องที่ทำให้ประชาชนไม่ไว้วางใจที่จะทำกิจกรรม หรือธุรกรรมใดๆ ผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ในเรื่องของความปลอดภัยของข้อมูลส่วนบุคคล และความเป็นส่วนตัวของเจ้าของข้อมูล ควรมีการเพิ่มมาตรการในการประมวลผลที่เข้มงวดมากขึ้น โดยอาจมีการระบุเป็นลายมือชื่อของเจ้าของข้อมูลเอง เพื่อเก็บไว้เป็นสำเนาเอกสารนอกจากการประมวลโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อให้เจ้าของข้อมูลได้รับความมั่นใจ และรู้สึกปลอดภัย อีกทั้ง ร่างพระราชบัญญัติการคุ้มครองส่วนบุคคล พ.ศ. ยังมีข้อบกพร่อง โดยเฉพาะเรื่องบทบัญญัติที่ต้องระบุให้ครบถ้วน อาทิ การตีความของความหมายซึ่งได้วางหลักไว้กว้างเกินไป ทำให้ไม่ชัดเจน และบทลงโทษซึ่งยังไม่ได้กำหนด ฉะนั้นควรมีการกำหนดบทลงโทษที่หนัก และระบุให้ชัดเจน เพื่อไม่ให้เขาเป็นเยี่ยงอย่างก่อนประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัตินี้

2. ควรกำหนดคำนิยาม ลักษณะและประเภทของข้อมูลส่วนบุคคล โดยจำแนกให้เห็นอย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรให้มีการระบุข้อมูลประเภทใดบ้าง เป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่ไม่ให้เปิดเผยในคำนิยามนั้น เช่น เชื้อชาติของเจ้าของข้อมูล ความเหมือน หรือความต่างในชาติพันธุ์ ความเชื่อทางศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง สถานภาพในสหภาพแรงงาน สุขภาพ พฤติกรรมทางเพศ หรือประวัติอาชญากรรม เป็นต้น โดยระบุ และจำแนกถึงความแตกต่างให้ชัดเจน เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ และหน่วยงานสามารถวางแผนปฏิบัติในการเก็บรักษา การประมวลผล และการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลได้อย่างเหมาะสมกับลักษณะข้อมูล อันจะทำให้การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. ควรจะมีการส่งเสริมให้มีการกำกับดูแลตนเองของผู้ประกอบการในการแก้ไขปัญหาการกระทำละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริโภคหรือผู้ใช้บริการทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งแนวทางนี้เป็นแนวทางที่นิยมใช้กันในประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป

ทั้งนี้ จากการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในประเทศอังกฤษ และสหภาพยุโรป ในกรณีข้อมูลส่วนบุคคลที่ไม่ให้เปิดเผยนั้น พบว่าสิทธิและความเป็นอยู่ส่วนตัวนั้นมีความจำเป็นในการใช้ชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก จึงเห็นควรให้มีกฎหมาย

คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเกิดขึ้น เพื่อรักษาสิ่งที่เรียกว่า "สิทธิส่วนตัว" ทั้งนี้ หากข้อมูลที่เป็นส่วนตัวได้ถูกนำไปใช้ในทางที่ผิด อาจเกิดอันตรายร้ายแรงต่อเจ้าของข้อมูลก็เป็นได้ การจะตรากฎหมายขึ้นใช้บังคับ หรือตั้งเป็นระเบียบปฏิบัติได้นั้น จำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนากฎหมายให้คุ้มครองและครอบคลุมกับข้อมูลส่วนบุคคลที่มีการพัฒนารูปแบบต่าง ๆ มากมายตามยุคสมัย ซึ่งในการปรับและแก้ไขกฎหมายนั้น เพื่อประโยชน์ของเจ้าของข้อมูล ในการได้รับความคุ้มครองที่เหมาะสมกับข้อมูลส่วนบุคคลของตน ซึ่งหากข้อมูลส่วนบุคคลนั้น เป็นข้อมูลส่วนบุคคลประเภทไม่สามารถเปิดเผยได้ เงื่อนไขการเก็บข้อมูลในส่วนนี้ รวมถึงการประมวลผลและการนำไปใช้ ต้องมีความเข้มงวดอย่างมาก อีกทั้งบทลงโทษที่รุนแรงและชัดเจน จึงจะทำให้ประเทศไทยมีการบริหารจัดการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้มาตรฐาน หรือมีความเป็นสากลมากยิ่งขึ้น